

מ"ת 16630/12/18 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד שלמה שלו דהן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 16630-12-18 מדינת ישראל נ' דהן(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט חגי טרסי
מבקשים	מדינת ישראל - פמ"מ
נגד	שלמה שלו דהן (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד ג'קי סגרון ודרור שלום
משיב	

החלטה

לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים. נגד המשיב הוגש כתב אישום ובו שני אישומים, שבכל אחד מהם מיוחסות למשיב עבירות של שוד מזוין ונהיגה ללא רישיון - עבירות על סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ועל סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 23.11.18, בסמוך לשעה 23:10, הגיע המשיב לתחנת הדלק "מנטה" בתל מונד, כשהוא רכוב על גבי אופנוע כסוף, ללא לוחית זיהוי, וכשהוא חבוש בקסדה שחורה עם משקף שחור מורד ומצויד בכפפות ובכלי הנחזה לאקדח. המשיב שילם ₪ 20 ומילא דלק באופנוע וזמן קצר לאחר מכן נכנס לחנות, שלף את האקדח, דרך אותו, כיוון אותו לעבר העובד בחנות, דרש ממנו כסף, קיבל ממנו 900 ש"ח שהיו בקופה ונמלט מהמקום על גבי האופנוע (להלן: "האירוע בתל מונד" או "מקרה תל מונד").

על פי המפורט באישום השני, ביום 26.11.18, קנה המשיב אופנוע נוסף מאותו דגם, בצבע שחור. המשיב הסיר את לוחית הזיהוי של האופנוע ובסמוך לשעה 22:50 הגיע לתחנת הדלק "יעד" בכפר יונה, כשהוא רכוב על גבי האופנוע השחור, ללא לוחית זיהוי, וכשהוא חבוש בקסדה שחורה עם משקף שחור מורד ומצויד בכפפות, סכין מתקפלת וכלי הנחזה לאקדח. המשיב ניגש לעובד בחנות הנוחות שבמקום, אמר לו שזה שוד, דרך את האקדח, כיוון אליו ואיים עליו. המשיב אף שלף את הסכין ודרש מהמתלונן כסף וסיגריות. המתלונן נענה לדרישת המשיב ומסר לו ₪ 2,000 מהקופה וכן מספר קופסאות סיגריות מסוג "טיים", "מלבורו אדום" ו"מלבורו טאץ' וינסטון" (להלן: "האירוע בכפר יונה" או "מקרה כפר יונה"). עוד נטען כי את כלל המעשים הללו ביצע על אף שלא היה ברשותו רישיון נהיגה.

לאחר עיון בחומר החקירה שנאסף והועמד לרשות ההגנה, טוענים ב"כ המשיב כי אין בתשתית הראייתית שנאספה כדי לבסס לכאורה את אחריותו של המשיב למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ועל כן יש להורות על שחרורו לחלופת מעצר באופן מיידי. לנוכח עמדה זו הוגשו עיקרי טיעון מפורטים מטעם ב"כ הצדדים וביום 13.1.19 התקיים בפני דיון,

במהלכו השלימו ב"כ הצדדים את טיעוניהם בעל פה. בתום הדיון נמסר כלל חומר החקירה לעיוני, ולאחר שהיה בידי סיפק לעיין בו באופן מקיף ומפורט, בשלה העת למתן ההחלטה בסוגיות הראייתיות.

בפתח הדברים אבהיר כי ב"כ המשיב אינם חולקים על עצם העובדה כי מאן דהו ביצע את מעשי השוד המפורטים בשני האישומים שבכתב האישום. עובדה זו אינה שנויה כלל במחלוקת, שהרי חומר החקירה כולל סרטונים שנלקחו ממצלמות האבטחה בשתי תחנות הדלק הרלבנטיות, סרטונים אשר תיעדו את מהלכי השוד בכל אחד מהמקרים. בנוסף, מצויים בתיק החקירה ההודעות שמסרו שני עובדי חנויות הנוחות, קורבנות מעשי השוד, בסמוך לאחר האירועים. ראיות אלו מעגנות בבירור את עצם התרחשות מעשי השוד ואת אופן ביצועם, כמפורט בכתב האישום, והשאלה היחידה שעומדת במחלוקת נוגעת לזהות או זהותם של מבצעי המעשים, שכן בשני המקרים מדובר במי שהיה חבוש בקסדה שחורה עם משקף שחור מורד, באופן שלא אפשר זיהוי של תווי פניו וזהותו. לפיכך, ייסוב הדיון מעתה סביב קיומן או העדרן של ראיות הקושרות את המשיב, הוא ולא אחר, לביצוע העבירות המיוחסות לו.

לאחר שעיינתי בכלל הראיות שנאספו ושמעתי את טיעוני הצדדים, ניתן לסכם ולומר כי בידי המבקשת צבר של ראיות נסיבתיות, ממספר מקורות, אשר מצטרפות זו לזו ומבססות את האישומים כלפי המשיב. אפתח בתיאור צבר ראיות אלה, ובהמשך אתייחס לטענות ב"כ המשיב ולעוצמת התשתית הראייתית הקיימת במקרה זה.

התאמה בין האופנועים ששימשו לביצוע מעשי השוד לאופנועים שנתפסו בידי המשיב:

מהסרטונים המתעדים את מעשי השוד עולה כי השודד או השודדים הגיעו לזירות השוד ועזבו אותם על גבי אופנועים, האחד כסוף והאחד שחור. הסרטונים הללו הוצגו בפני מר אריאל סימנוביץ מנהל מרכז שירות לחברות קטנועים, ולנוכח ניסיונו והיכרותו זיהה מר סימנוביץ כי מדובר בשני המקרים באופנועים מדגם XMAX250 סמ"ק.

והנה, מחומר החקירה שנאסף, עולה כי ברשותו של המשיב נתפסו שני אופנועים מדגם XMAX, האחד שחור והאחד כסוף, שניהם ללא לוחית זיהוי. האופנוע השחור נתפס ברשות המשיב, ברחוב דב הוז בנתניה בצהרי יום 27.11.18, לאחר שעורר את חשדם של שוטרים שהיו מודעים לשוד שהתרחש בלילה הקודם. ראו לעניין זה את דוחו"ת הפעולה של השוטר אלי טרינין ויתר השוטרים שסייעו בידו. בהמשך, הגיעו אנשי המשטרה לביתו של המשיב לצורך ביצוע חיפוש, ובחצר הבית, בסמוך למחסן, נתפס אופנוע כסוף מאותו דגם, גם הוא ללא לוחית זיהוי. ראו דו"ח הפעולה של השוטר רן בן מוחה.

תמונותיהם של האופנועים שנתפסו בידי המשיב, לצד תמונות מתוך סרטוני מצלמות האבטחה שתיעדו את אירועי השוד, הועברו לצרכי השוואה, למעבדת הסימנים והחומרים במז"פ. מומחה מז"פ, רפ"ק אלן צייקובסקי, בחן את אותן תמונות, שיפר את חדותן וערך השוואה מורפולוגית בין התמונות. על פי חוות דעתו, נמצאה התאמה במאפיינים סוגיים (עיצוב וגוון) בין האופנוע בו עשה השודד שימוש במקרה כפר יונה, לבין האופנוע השחור שנתפס בידי המשיב. יובהר כי התאמה "במאפיינים סוגיים" מדורגת באות ד' במדרג התאמה הנע בין א' ל-ו', ומדובר על ממצא פוזיטיבי המעיד על

התאמה בין התמונות בכל המאפיינים שנבדקו, אלא שמדובר במאפיינים סוגיים בלבד, ולא במאפיינים אקראיים. עוד מוסיפה וקובעת חוות הדעת כי נמצאה רמה "גבוהה" של התאמה בין תמונות האופנוע ששימש את השודד במקרה תל מונד לבין האופנוע הכסוף שנתפס בחצר ביתו של המשיב. במקרה זה, לצד ההתאמה במאפיינים הסוגיים, נמצאה גם התאמה במאפיין "אקראי", מדבקה בצד שמאל של האופנוע, אשר תואמת הן מבחינת המיקום והן מבחינת הגודל. המדובר ברמת התאמה המדורגת באות ה', רמה אחת בלבד מתחת לרמה של "התאמה מלאה".

התאמה בין בגדיו של המשיב לבין הבגדים ששימשו את השודד:

במהלך החיפוש שבוצע ביום 27.11.18 בביתו ובחצריו של המשיב נתפסו על ידי השוטרים, כמפורט בדו"ח החיפוש, מספר פרטי לבוש השייכים לו וביניהם נעליים, מכנסיים, חולצות (מיזעים) וכפפות. על מנת להסיר כל ספק בדבר הבעלות באותם פריטים, הוצגו הם בפניו במהלך חקירתו מיום 27.11.18 בשעה 22:55, והמשיב אישר כי מדובר בפריטים השייכים לו - ראו שורות 265-276. בהמשך, נשלחו פרטי הלבוש הללו למעבדה לראיה דיגטלית במז"פ, שם נערכה השוואה חזותית בין התמונות שהופקו מהסרטונים המתעדים את מעשי השוד לבין הצילומים שנערכו לפרטי הלבוש שנתפסו בבית המשיב.

בחוות דעתה, מפרטת מומחית מז"פ, הגב' יהודית שוגר, את ממצאי אותה השוואה כדלקמן: באשר לאירוע תל מונד, נמצאה תמיכה "נמוכה" לכך שזוג נעליים של המשיב שימש את מבצע השוד, תמיכה "נמוכה" לכך שאחת הקסדות שנתפסו ברשותו שימשו את מבצע השוד ותמיכה "בינונית" לכך שאחת מחולצותיו שימשה את השודד. בהתאם לנספח לחוות הדעת, משמעותה של תמיכה "נמוכה" הנה כי נמצאה התאמה חלקית במאפיינים סוגיים, אך לא התאמה מובהקת, וזאת ללא ממצאים השוללים התאמה, בעוד תמיכה "בינונית" משמעותה התאמה במאפיינים סוגיים. על יסוד הסבר זה חשוב להבהיר כי התאמה "נמוכה", ובוודאי "בינונית", אין פירושה כי הסיכוי שנעשה שימוש בפריט זה הנו נמוך או קלוש, אלא אך כי ההתאמה מתייחסת למאפיינים סוגיים, מלאים או חלקיים, באופן שאינו מאפשר להצביע על רמת וודאות גבוהה יותר לזהות בין המקורות. עוד ראוי לציין את האמור בסעיף 4(א) לאותו נספח, שם מובהר כי במקרה כמו שלנו, בו קיים צרוף של פרטי לבוש שאין ביניהם זיקה, צירוף הממצאים מצמצם את הסיכוי שהמוצגים הנם ממקור שונה. כלומר, העובדה שברשות המשיב נמצאו שלושה פריטים שונים (נעליים, חולצה וקסדות), שכל אחד מהם נמצא דומה, גם אם ברמת וודאות שאינה גבוהה, לפריטים בהם עשה שימוש השודד, משמעותה שהסיכוי כי אין קשר בין השניים נמוך יותר.

באשר לאירוע בכפר יונה, ממצאי ההתאמה חזקים עוד יותר. לגבי מקרה זה מצאה מומחית מז"פ תמיכה "נמוכה" להתאמת הנעליים, תמיכה "בינונית" לאחת מחולצותיו של המשיב ותמיכה "בינונית" לקסדות שנתפסו ברשותו. בנוסף, בכל הנוגע לכפפות אדומות עם דוגמא בהירה (שאת הבעלות בהם מאשר המשיב מפורשות בהודעתו שהוזכרה לעיל בשורות 422-423), קבעה המומחית כי כפפות אלה והכפפות שלבש השודד הינן "**ממקור משותף**". משמעות ממצא זה, על פי הנספח, הנו כי "**נמצאה התאמה מלאה**" וכי "**האפשרות כי מדובר במקורות שונים היא זניחה ביותר**".

אם נסכם את האמור עד כה בדבר ההתאמה שנמצאה בין האופנועים ששימשו בעת ביצוע מעשי השוד לאופנועיו של המשיב ובדבר ההתאמה בין פרטי הלבוש שלו לבין אלו ששימשו את השודד, מתחייבת כבר עתה המסקנה כי על אף

שמדובר בראיות נסיבתיות בלבד, המעוגנות בחוות דעת שאין נתמכות בסטטיסטיקה מדויקת, הרי הצטברותם של הממצאים קושרת את המשיב לביצוע המעשים ברמת וודאות גבוהה, ואפרט. כאמור, שימשו למעשי השוד אופנועים מדגם XMAX, האחד שחור והשני כסוף, ללא לוחיות זיהוי - והנה בחזקתו של המשיב נתפסו בדיוק אופנועים מסוג זה, כשגם עליהם, למרבה הפלא, ועל אף שקיימות ראיות מוצקות שהמשיב רכב עליהם, ועל כך בהמשך, לא הותקנו לוחיות זיהוי. לא זו אף זו, השוואה מקצועית שנערכה בין האופנועים ששימשו לשוד לאלו שנתפסו בידי המשיב מצאה כי קיימת ביניהם התאמה סוגית, וככל שמדובר במקרה תל מונד אף נמצאה התאמה אקראית, אשר בעטיה הוגדר הקשר בין האופנוע הכסוף של המשיב לבין אופנועו של השודד ככזה המקים רמה "גבוהה" של התאמה.

לכך יש לצרף את תוצאות התאמת פרטי הביגוד, שהרי כפי שמציאת מספר פרטי ביגוד בעלי מאפייני התאמה לאירועי השוד מחזקת את עצמת הראיה הכוללת נגד המשיב, כך גם מתחזקת התשתית הראייתית לנוכח השילוב שבין ממצאי ההתאמה לגבי הבגדים לבין ממצאי ההתאמה לגבי האופנועים. ובאשר להתאמת הבגדים, הרי ככל שמדובר באירועי כפר יונה נמצאו לא פחות מארבעה פרטי ביגוד שונים המתאימים ברמות התאמה שונות לבגדיו של השודד, ולגבי אחד הפרטים הללו, הכפפות, מדובר בהתאמה "מלאה" ובאפשרות "זניחה" כי מדובר במקורות שונים. לפיכך, בכל הנוגע לאירועי כפר יונה, השילוב שבין הממצאים לגבי הביגוד לבין הממצאים בנוגע לאופנוע, יוצרים תשתית ראייתית איתנה ומוצקה הקושרת בין המשיב לבין המעשה המיוחס לו.

רמת התאמת הביגוד לגבי האירוע בתל מונד נמוכה במקצת, שכן מדובר שם ב-3 פריטים שנמצאו מתאימים, וברמות התאמה מובהקות פחות, אך במקרה זה ההתאמה לאופנוע הנה ברמה "גבוהה", ומה גם שהתשתית הראייתית לגבי כל אחד ממקרי השוד מחזקת את זו של האחר. ראשית, יוזכר כי חלק מהבגדים לגביהם נמצאה ההתאמה (הנעליים והקסדות) משותפים לשני האירועים. שנית, למעשי השוד מאפיינים דומים בלתי מבוטלים, ונסיבותיהם מעידות מלכתחילה על אפשרות סבירה של קשר ביניהם, וזאת בשים לב לקרבה בזמן ובמקום, למאפיינים החזותיים של השודד מבחינת מבנה גוף ולבוש, ובדפוס הפעולה הדומה של איום בחפץ הנחזה לאקדח בצבע שחור ודרישה באיומים של כספי הקופה בחנויות נוחות בתחנות דלק. לפיכך, גם אם חוות הדעת של מומחי מז"פ מבססות התאמה ברמה נמוכה יותר במקרה תל מונד לעומת מקרה כפר יונה, הרי עדיין, גם לגבי האירוע בתל מונד מבססות כלל הנסיבות וההתאמות רמת וודאות גבוהה, וקשר איתן בין דמות השודד לדמותו של המשיב.

שקרי המשיב והתנהגות מפלילה:

דומה כי די היה בתשתית הראייתית שנסקרה עד כה על מנת לבסס קיומן של ראיות לכאורה לחובת המשיב, אך התמונה לא תהא שלמה מבלי שאתייחס לחיזוקים המשמעותיים הקיימים בחומר החקירה ואשר מבססים החשדות כלפי המשיב, חיזוקים הנעוצים בהתנהלותו שלו ובמידע שמסר לידי חוקי המשטרה, מידע שנסתר בעדויות רבות ואף בראיות אובייקטיביות, ואפרט.

המשיב ניסה, ללא הצלחה, להרחיק עצמו מכל שימוש אקטיבי באופנועים:

עיון באמרתיו הרבות של המשיב מעיד על כך שפעם אחר פעם, ועל אף הראיות שהוטחו בו, לרבות בסרטונים, שלל

המשיב כל אפשרות כי רכב בפועל על מי מבין האופנועים שנתפסו ברשותו. על אף ההזדמנויות הרבות שניתנו לו לחזור בו מעמדתו זו, טען המשיב במפגיע כי לא רכב על האופנוע הכסוף במהלך השבועות שקדמו למעצרו, לא היה מעורב בתאונת דרכים במהלך הנסיעה בו ולא הגיע באמצעותו למסיבת יום ההולדת של חברתו לשעבר, הודיה. באופן דומה, הכחיש את הטענה כי רכב על האופנוע השחור בצאתו מהמוסך בו רכש אותו ביום 26.11.18 ואת הטענה כי עשה בו שימוש על מנת להגיע לרחוב דב הוז בנתניה, בו נתפס האופנוע למחרת על ידי השוטרים. אלא שגרסאותיו אלה של המשיב נסתרות מכל וכל בשורה ארוכה של ראיות שנאספו, ואין כוונתי רק להודעותיו של שחר אילוז, לגביו מעלים ב"כ המשיב טענות מטענות שונות, אלא גם בהודעותיהם של עדים נוספים שאין כל סיבה להטיל ספק בדבריהם כגון הודיה עצמה, בעל המוסך אופיר חגאג, ולימור, עמה שוחח המשיב בעת שנעצר ברחוב דב הוז. טענותיו אף סותרות ראיות אובייקטיביות בדמות הסרטונים שנלקחו ממצלמות האבטחה במוסכו של מר חגאג. בשים לב לכלל הנתונים הללו, אין מנוס מהמסקנה לפיה ביקש המשיב, לכאורה, להרחיק את עצמו, בכזב, מכל שימוש פעיל באופנועים.

המשיב ניסה, ללא הצלחה, להרחיק עצמו מהמחסן בו נתפסו מקצת החפצים המפלילים:

כפי שעולה מדו"ח החיפוש ומדו"חות הפעולה של השוטרים שהיו מעורבים בו, חלק מהחפצים הקושרים את המשיב למעשי השוד, וביניהם למשל הכפפות שלגביון נמצאה אותה התאמה "מלאה", נתפסו במחסן הצמוד לבית הדירות בו מתגוררים, בין השאר, המשיב ואמו. מחומר החקירה עולה כי במהלך החיפוש, כאשר ביקשו השוטרים לבחון את תכולת המחסן, נשאל המשיב האם ברשותו מפתח למחסן, והשיב בשלילה. אף על פי כן, התברר בהמשך כי צרור המפתחות של המשיב כלל, בין היתר, גם מפתח למחסן. לא זו אף זו, במהלך חקירתו הראשונה במשטרה נזכר המשיב לפתע כי למעשה יש לו מפתחות למחסן (ראו שורות 287-297) ובהמשך אף תיאר בהרחבה את ביקורו האחרון במחסן, כשבוע ימים עובר למעצר (ראו שורות 400 ואילך). בהתחשב בכך שפריטים שעשויים היו להיות בעלי משמעות ראייתית ואשר עשויים היו לקשור אותו למעשי השוד, דוגמת הכפפות, לוחיות הזיהוי וקופסאות הסיגריות, נמצאו במחסן, יש לראות בניסיונו הראשוני של המשיב להרחיק את עצמו מהמחסן לחובתו. באופן דומה יש להתייחס לניסיונותיו לטעון כי אין מדובר במחסן שבשימוש הייחודי, אלא בכזה שכל דיירי הבית עושים בו שימוש, וזאת לנוכח ממצאי החקירה (וראו במיוחד הודעת הגב' אדרי, המשמשת כוועד הבית) לפיהם היה המחסן בשימוש ייחודי של המשיב והוא, או מי מטעמו, אף דאג להחליף את המנעול זמן מה קודם לאירועים.

הזכרתי בחטף ומבלי להרחיב את קופסאות הסיגריות שנתפסו במחסן, ולא במקרה, וזאת משום שלנוכח הקשיים שאיתרתי בתיק החקירה לא מצאתי מקום לבסס ממצא ראייתי לכאורי בנושא זה. אסתפק לפיכך בכך שאזכיר כי במהלך השוד בכפר יונה נגנבו כמות לא ידועה של קופסאות סיגריות, אשר בהתאם למסמך ס"ז בתיק היו בעיקר מלבורו אדום וטיים, וכן מספר קופסאות מלבורו טאצ ווינסטון. על פי מסמך ס"ו, מספירה שביצע החוקר פנצנקה ביום 5.12.18 עולה כי נתפסו במחסן בסה"כ 19 קופסאות סיגריות ובהן 7 טיים, 8 מלבורו אדום, 1 מלבורו לייט ו-3 מלבורו טאצ. אמנם לא נמצאו קופסאות סיגריות מסוג "וינסטון", אך במבט ראשון נדמה כי ההתאמה הרבה בין הקופסאות שנגנבו לאלו שנתפסו במחסן מחזקת חיזוק משמעותי נוסף את הראיות נגד המשיב. אף על פי כן, אני סבור כי בעת הזו אין לייחס לראיה זו משקל רב, וזאת משום שבדו"ח הפעולה והתפיסה המקורי של הבלש אבישי זוודה, שנטל חלק בחיפוש, נרשם כי במחסן נתפסו לא פחות מ-33 קופסאות סיגריות (לעומת 19 במזכר של פנצנקה), וביניהם גם סוגי קופסאות שלא הוזכרו כלל על ידי פנצנקה. על רקע אי התאמה זה, למרות הדמיון הרב לסוגי הקופסאות שנשדדו, לא מצאתי לייחס לסוגיה זו משקל ממשי בעת הזו, והנושא יבחן מן הסתם מחדש במסגרת התיק העיקרי.

המשיב ניפץ את מכשיר הטלפון שלו, כאשר התבקש למסור אותו לידי השוטרים:

בדו"חות הפעולה של אלי טרינין, והשוטרים הנוספים שהיו עמו, מתואר כיצד בעקבות עיכובו של המשיב ברחוב דב הוז, ובתום החיפוש באופנוע השחור, בו נמצאו, בין היתר, סכין מתקפלת וחומר החשוד כסם, כאשר התבקש המשיב למסור לידי השוטרים את מכשיר הטלפון שלו, הוציא המשיב את הטלפון מכיסו ואז ריסק אותו על הרצפה עד שנשבר לחתיכות. המשיב אמנם טען בחקירתו כי עשה כן על מנת שלא תיפגע פרטיותו, ולא משום שהיה לו מה להסתיר, אך ברי כי מדובר בהתנהלות מפלילה ומחשידה מהרף הגבוה ביותר, ומה גם שמדובר במכשיר טלפון חדש אותו רכש המשיב רק לאחרונה במיטב כספו.

המשיב השמיע ביטויים מפלילים במהלך תרגיל חקירה שנערך בינו לבין שחר אילוז:

ביום 28.11.18, בשעות הבוקר, נערך תרגיל חקירה במסגרתו הותירו השוטרים את המשיב ואת שחר לבדם, ותיעדו את תוכן השיחה ללא ידיעתם. תמליל השיחה ביניהם כולל מספר לא מבוטל של אמירות אשר אינן עולות לכאורה בקנה אחד עם טענות החפות של המשיב. במסגרת זו ניתן להזכיר את אמרותיו לפיהן הוא עומד לרצות בעקבות החקירה עונש מאסר, את כעסו על כך ששחר חשף את העובדה שהמשיב הגיע ליום ההולדת של הודיה באמצעות האופנוע ואת דבריו לשחר (עמ' 5 למטה) לפיהם אמור היה שחר לשמש כאליבי שלו.

לסיכום פרק זה ייאמר כי חומרי החקירה שנאספו מגבשים לכאורה מסקנה מובהקת בדבר דברי שקר שהשמיע המשיב בחקירותיו, ניסיונות מובהקים להרחיק את עצמו בכזב מראיות מפלילות דוגמת הקשר למחסן ולרכיבה על האופנועים ושלל אמרות והתנהגויות מפלילות, אשר בכוחן לחזק באופן ממשי את התשתית הראייתית שהצטברה לחובתו, ואשר פורטה בחלקים קודמים של החלטה זו.

התייחסות לטענות ב"כ המשיב, בדבר החולשות הקיימות בתשתית הראייתית:

באי כוח המשיב ראויים לכל שבח על הפירוט המלא והמקיף של טענותיהם, גם בכתב וגם בעל פה, פירוט אשר הקל על בית המשפט בבואו לשקול את עצמת הראיות ולגבש מסקנותיו. מבלי להמעט בתוקפו של האמור לעיל, הרי שגם הסנגורים המלומדים עצמם אינם חולקים על כך שמקומם של חלקים ניכרים מהטיעונים שברשותם להיבחן במסגרת התיק העיקרי, ואין מדובר בנושאים אשר הנם בעלי משקל במסגרת הדיון בראיות לכאורה בשלב המעצר. כך הן למשל הטענות הנוגעות למהימנותו של שחר אילוז, הטענה בדבר משקלן של חוות דעת מומחי מז"פ וכן הטענות לגבי מחדלי החקירה והצורך בביצוע השלמות חקירה שונות כגון על דרך של עריכת מחקרי תקשורת.

עם זאת, ראוי כבר בשלב הנוכחי להתייחס לאחת הטענות המרכזיות שבפי הסנגורים - היא טענת האליבי, בעיקר לגבי השוד הראשון, מיום 23.11.18. אם אתייחס תחילה דווקא לאירוע השני, מיום 26.11.18, הרי שאין מנוס מהמסקנה כי המשיב מסר בחקירותיו גרסאות שונות וסותרות באשר למקום הימצאו בעת שבוצע השוד. תחילה, בהודעתו מיום 27.11.18 בשעה 22:55 מסר בשורות 555-568 כי באותו ערב שב לבית אמו בשעה 20:30-21:00, ולא יצא פעם נוספת מהבית. לעומת זאת, בהודעה מאוחרת יותר מיום 29.11.18 בשעה 16:03 טען בשורות 172 ואילך כי אחרי

ששם את האופנוע שרכש במוסך בבית אמו, עזב את המקום ובסביבות השעה 21:30-21:45 הגיע לבית אביו, שם שהה עד סביבות 22:30-23:00. בשים לב לסתירה בין הגרסאות שמסר המשיב, אינני סבור כי לטענת האליבי משקל ממשי בנסיבות העניין.

באשר לאירועי יום 23.11.18, כפי שמציינים הסנגורים המלומדים, בהודעתו הראשונה מליל ה-27.11.18, לצד טענות כלליות לפיהן "יצא לחברים" מסביבות 22:00 ועד 2:00, חוסר נכונות למסור שמות וקושי להיזכר במי פגש בדרכו, מסר המשיב בשלב מסוים כי היה ביחד עם אורי בוקרה, ירין בוקריס ודוד קראדי (שורות 350-380). אף על פי כן, לא נגבו עדויות משלושת החברים הללו, ובמובן זה אכן נפל לטעמי פגם בחקירה, ותהליך בדיקת האליבי לא מוצה עד תום. אף על פי כן, גם בהקשר זה אינני סבור כי מדובר במחדל אשר יש בו כדי להפחית באופן ממשי את משקלן של הראיות לחובת המשיב, וזאת לנוכח הגרסה הסותרת שמסר בחלוף יומיים בלבד, אז נמנע מלהזכיר פעם נוספת כי שהה לצדם של אותם שלושה. עיון בחקירתו מיום 29.11.18 בשעה 16:03 בשורות 150-165 מגלה כי הפעם טען שיצא לטייל אחרי 20:00 וראה אנשים בדרך, אך אין לו מישור ספציפי שיכול לחזק את גרסתו. המשיב אף נשאל מפורשות האם פגש באורי בוקרה והשיב תשובה סתומה: "יכול להיות". בנסיבות אלה, לנוכח שינוי הגרסה, וטענתו המאוחרת כי אין הוא מבקש להפנות את המשטרה לגורם ספציפי שיכול לאשש את גרסתו, הפגם שנפל בחקירה, ככל שנפל, אינו בעל משקל של ממש.

כאן המקום לציין כי לאחר השלמת החקירה והגשת כתב האישום נערכה השלמת חקירה אשר נגעה אף היא לסוגיית האליבי ביחס ליום 23.11.18. על אף שבמהלך כל חקירותיו עובר להגשת כתב האישום לא השמיע המשיב כל טענת אליבי נוספת בדבר מקום הימצאו בהמשך אותו לילה, נאותה הפרקליטות לבקשת הסנגורים להשלים את החקירה בנוגע לטענה כי המשיב צפה בסרט עם חבריו ב"סינמה סיטי" בנתניה. כאמור, מדובר בטענה שהמשיב כלל לא העלה על אף שנחקר לא פעם ולא פעמיים בנוגע למעשיו אותו לילה, וזו צצה לראשונה בהודעת חברו, עידן שריקי, ביום 8.1.19, ולפיה אספו הוא וחברתו את המשיב מביתו, בסמוך לשעה 00:10-00:15 בלילה שבין 23.11.18 ל-24.11.18, וביחד נסעו וצפו בסרט שהחל בשעה 00:40. הודעה זו נתמכת בסרטון ממצלמות האבטחה בסינמה סיטי בו נראה רכבו של עידן מגיע למקום בסמוך לשעה 00:38, וממנו יורדים עידן, חברתו ואדם נוסף, אשר על פי הטענה הנו המשיב.

כאן מתעוררת בהכרח השאלה מדוע, אם אכן היה זה המשיב שנסע לסרט עם עידן וחברתו, לא מסר זאת המשיב במהלך כל הודעותיו הקודמות במשטרה. יתרה מכך, כאשר נזכר המשיב לראשונה באירוע, במסגרת השלמת החקירה של יום 8.1.19, מסר הוא בהודעתו לוחות זמנים שונים לחלוטין משל עידן. כך למשל טען כי שהה בסינמה סיטי בין השעות 23:00 ל-1:00, בעוד למעשה, הסרט המדובר החל רק בשעה 00:40. כמו כן, לא זכר כלל המשיב באיזה סרט צפו. ראוי להוסיף ולציין כי צפייה בסרטון מגלה כי לא ניתן לעמוד כלל על זהותו של האדם שירד מרכבם של עידן וחברתו, שנראה מהלך כשגבו למצלמה ועל ראשו קפוצ'ון. אם לא די בכך כדי להעמיד סימן שאלה גדול בדבר איתנותה של טענת האליבי החדשה, הרי שבכל מקרה, כפי שציינה ב"כ המבקשת בטיועוניה, אינה מתייחס כלל למועד השוד, אשר בוצע והושלם כשעה תמימה עובר למועד בו אסף עידן, לטענתו, את המשיב מביתו. התוצאה היא כי אין בכלל הטענות בנוגע לאליבי כדי לייצר חולשה בתשתית הראייתית שנאספה.

הנה כי כן, המשיב נקשר למעשי השוד באמצעות צבר של ראיות נסיבתיות, מבלי שקיימות לחובתו ראיות ישירות כלשהן. ואולם, כידוע, ניתן במקרים המתאימים למצוא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, ואף להרשיע בפלילים, גם על יסוד ראיות נסיבתיות גרידא. עמד על כך בית המשפט העליון פעמים רבות. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי למשל במסגרת בש"פ 4128/13 ביטון נ' מ"י (17.7.13):

"סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורה, כי בית המשפט יאריך את מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, במידה שמצא, לאחר שמיעת טענות הצדדים, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו. הפסיקה יצקה תוכן נוסף בסעיף זה, בקובעה מבחן להערכת דיוטה של תשתית ראייתית זו, בדמות קיומו של סיכוי סביר, כי החומר הראייתי הלכאורי יהיה בעל פוטנציאל מספק כדי להביא, לאחר עיבודו ב"כור ההיתוך של ההליך הפלילי", להרשעתו של הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996); בש"פ 5919/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (4.9.2012); בש"פ 5684/12 מדינת ישראל נ' טלאקה שהר[פורסם בנבו] (23.7.12)).

דברים אלה נכונים, אף במקום בו חומר הראיות כולו מבוסס על מארג של ראיות נסיבתיות, וזאת, בתנאי שגלומה בחומר הראייתי הנסיבתי אפשרות סבירה להרשעה בתום ההליך העיקרי (בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.5.2013), בפסקה 11, וראו גם: בש"פ 2911/08 שוקרון נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.4.2008); בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (4.6.2009); בש"פ 1636/13 קאניאוונג נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (24.3.13)).

לא למותר הוא להביא, בהקשר הנדון, מדברי השופט נ' הנדל, בבש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (24.9.2012), בנושא דיוטת ועוצמתן של הראיות הנסיבתיות, הדרושות לשם עמידה בהוראות סעיף 21(ב) לחוק המעצרים:

"תיתכנה שלוש אפשרויות. הראשונה - הראיות לכאורה הנסיבתיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת. אם כך, כמובן, עמדה התביעה בנטל. השנייה - הראיות לכאורה הנסיבתיות אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם יינתן להן מלוא המשקל, ואף בהערכה שכך יהא לאחר סיום ההליך העיקרי. היה וכן, לא עמדה התביעה בנטל המקדמי לגבי אותה עבירה. השלישית - עניינה כולל גם מעין מקרה גבול. הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. אם כך, עמדה התביעה בנטל הנדרש בהליך הביניים של מעצר עד תום ההליכים" (שם, בפסקה 8).

בבואי ליישם הלכה זו על המקרה שבפני, הרי שאני סבור כי התביעה עמדה גם עמדה בנטל המוטל עליה בהליך הנוכחי, וכי התשתית הראייתית שפורטה לעיל, על אף שהיא נסמכת על ראיות נסיבתיות, קושרת את המשיב למיוחס לו ברמת וודאות גבוהה. ככל שמדובר בשוד שבוצע בכפר יונה, לנוכח הממצא הפורנזי בנוגע לכפפות, ניתן לסווג את התשתית הראייתית ככזו הנכללת בקבוצה הראשונה על פי המדרג שנקבע בעניין ניאמצ'יק. באשר לאירוע בתל מונד, לא נמצאה ראיה אחת עצמאית בעלת משקל כה נכבד, אך השילוב שבין כלל הראיות המסבכות, כמו גם הקשר הנסיבתי המובהק בין שני מעשי השוד, מעמידים גם את הרף הראייתי בנוגע למעשה זה במעמד גבוה, המצוי בינות לקבוצה השלישית לזו הראשונה במדרג הנ"ל, ומכל מקום עולה על הסף הנדרש לשלב הדיון הנוכחי.

לאור כל המפורט לעיל אני מוצא כי קיימת תשתית ראייתית הקושרת לכאורה את המשיב לכלל המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ואשר בכוחה, ברמת וודאות גבוהה, להביא להרשעתו.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ט, 21 ינואר 2019, במעמד
הצדדים.